

μάτων, ἅτινα ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τὸν παγερὸν ἐναγκαλισμὸν τῆς
μπροῆς γῆς, . . . τὸ κουρασμένον σῶμά της . . .

"Υπνώδον ἀτυχεστάτη Εἰάνθη τὸν ἥρεμον ὕπνον τῆς ἐναρέτου καὶ
πίστευε, ὅτι ἐὰν τῆς φύσεως οἱ νόμοι, ἀναλλοίωτοι λειτουργοῦντες,
ἀποκομίζουσιν ἐν τῇ φθορᾷ τοῦ χρόνου ἐκ τῆς γῆς ταύτης, ὅ,τι φθορᾶ-
τὸν καὶ ἐφήμερον πρόκειται ἐν τῷ βίῳ, τὸν μετριόφρονα στέφανον
τῶν ιδιωτικῶν ἀρετῶν, ἐν αἷς ἐνσαρκούται ἡ ψυχὴ, ἀδυνατοῦσι νὰ
μαράνωσι καὶ παρασύρωσιν ἐν τῷ χωνευτηρίῳ τοῦ τάφου, ἢ ἀλλοιω-
σωσι καὶ ἐξαφανίσωσιν ἐν τῇ παρελεύσει τῶν χρόνων. Ὁ χρόνος καὶ
ὅταν θάπτῃ τὰς ἀναμνήσεις ὥραίας ζωῆς, δὲν θνήσκει ἀνασκάπτει-
ται καὶ ἀκτινοβολεῖ στιλπνότερον πολλακίς.

"Ἄς πέσῃ ἐλαφρὰ ἡ γῆ, ἥτις θὰ καλύψῃ τὸ ὥραϊόν σῶμα τῆς
Ἀθηναίας δεσποίνης, ἃς φύονται δ' ἐπ' αὐτοῦ διαρκῶς ἄνθη, ἐπίσης
ὥραϊα, ὡς ὥραϊα ὑπάρχει ἡ ψυχὴ Της. Τὴν νύκτα, ὅταν φυσᾷ ἐρη-
μικὸς ἄνεμος, καὶ ὑπὸ τὸν κλυδωνισμὸν αὐτοῦ στένωνσιν οἱ κλάδοι
τῶν πεύκων καὶ τῶν κυπαρισσῶν, ἃς κλαίουσι ταῦτα τὸν ἄδεδεστον
πόνον τῆς καρδίας, ὅστις γλυκυθύμως συνέχει, διὰ τοῦ ποθεινοτέρου
συνδέσμου, τὰς πάντοτε ἀγαπητὰς ἐπὶ τοῦ κόσμου ὑπάρξεις . . . . .

Ἡ ψυχὴ Σου, ἐλευθέρᾳ πλέον παντὸς γήϊνου δεσμοῦ, περιύπτα-
ται νῦν εἰς τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς Θείας ἀγάπης, ὅπερ τοσάκις Σὺ
ἐν τῇ ζωῇ ὠνειροπόλησες . . . .

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΣΕΝΗΣ

ΒΡΟΧΗ - ΔΑΚΡΥΑ

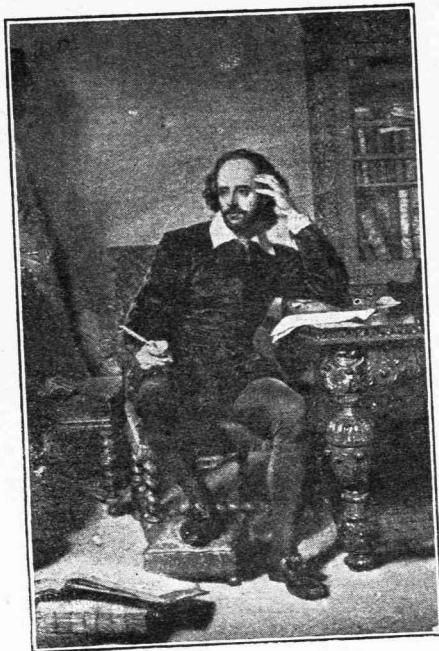
Σὰν βλέπω μαῦρα σύννεφα
εἰς τὴν οὐράνια φύσι,
καὶ νὰ ξεσπάνουν ὕστερα
νὰ βρέχουσε σὰν βρούσι,
μοῦ σφίγγει ὁ πόνος τὴν καρδιά,
χωρὶς νὰ κάμω κρίσι . . . .

Ἄλλὰ σὰν βλέπω σύννεφα
'ς τὴ φωτεινὴ θωριά Σου,
κι' ἀνέλπιστα νὰ στάζουσε
τὰ μάτια τὰ δικά σου,
μὲ πέρνει τὸ παράπονο
καὶ κλαίω κ' ἐγὼ σιμά σου.

(1898)

Σ . . . .

✽ Ο ΣΑΙΕΠΗΡ ΕΝ ΤΩ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΩ ΤΟΥ ✽

(Ἐξαράθη ἐκ πολυτίμου φωτογραφίας
διαπρεποῦς φιλέλληνας)